

Mõnused risti inimesed on hirmus julged ja uhked omma hea usso peäle, ja ommeti polle se muud kui üks mofkade lob-bisemine, mis agga kele otsast tunnistakse, agga mitte süddame põhjast: sest muido peaks nende ellowiis parremaid kumbeid näitama.

Elisuggused puud, kel paljad lehhed külles, ilma wiljata, raiutakse mahha, ja wiisatakse tulleahjo, põlletamiseks. — Et meie kül omma hea teggude pärrast õnsaks ei sa, waid omma õige usso pärrast: — siis, kui usso jurest ei kadiwa õiget usso-wilja, ehk häid teggusid wälja, — siis se samma usk on üks surnud usk. — Ellaw usk ütleb: „Õnsad en armolised; sest nemmad peawad armo sama.“ (Matt. 5, 7.) ja Luk. 10, 37: „Minne, ja te sinna nendasammoti.“ —

Lootsiko üllem.

Kurama ranna ääres, Lihau lüüna kohhal, olli üks Hollandima laew sureš hädas tule ja tormi käes, kolm wöd ja päwa. Wimalis aias kaljo peäle kinni, laew kohhe poleks löhki, teine pool waus põhja, teise peäl inimesed karjusid ja kisasendasid surmahädas! — Jah, kes wöib seal aidata? —

Üks lootsiko üllem, — nimme Tode, — ütles naese wasto: „Minna lähhen ommeti neile abviks, kül Summal wöib mind aidata!“

Maene pallus filmaweega: „Kuhhu lähhen minna omma lastega, kui sinna ärra-uppud. Kule ommeti, armas meheke, kui hirmsast tuul merrelaened ülles ja alla peksab!“ —